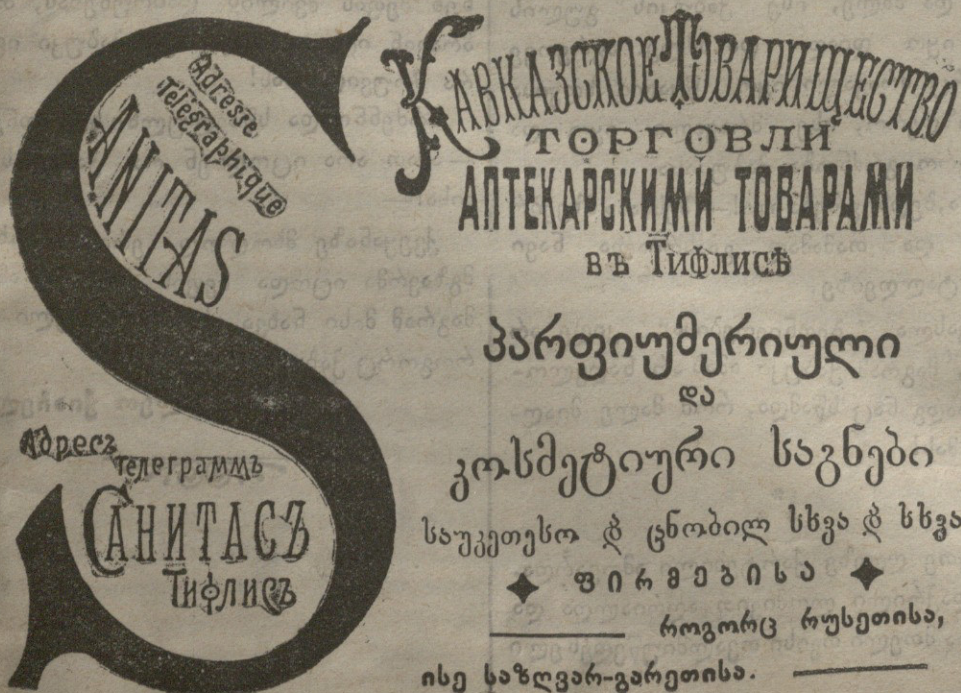

ਰਾਗ ਰਾਗ ਰਾਗ ਰਾਗ

დაწვნილ წყიტლებს და კორეპონდენტებს რედაქცია ინახავს მხოლოდ ორი კვირის განმავლობაში. პასუხისთვის საჭიროა ფოსტის მატკობი, რედაქციის წახე შერძლება ყოველდღე კვირა-უქმების გარეშე. 10 საათიდან 1 საათამდე რედაქციაში **ოფიციალი**, 4 დ. **Disamidi** ხელის მოწერა და განცხადების მიღება დავეთვა უქმე დღეებს გარდა

გინჯ: იზმაცილოვის ქუჩა, პეტროვის სახლი
№ 9 ვერის მოედნის ახლოს.

მეცნიერება

ქართლის მკლანე ფერისინე ყველასგან პატერნული იყო და დიდი სახელიც შეიძინა იმ დროს.

თბილისში და ქუთაისში ქართველი დასების დაარსების შემდეგ ფერისინე სამოქმედო ქართულს თვალს, არა იმიტომ რომ იმაზედ ნიჭიერი მსახიობები გამოჩნდნენ, არამედ იმიტომ, რომ მრავალი შილდების პატრონს თითქმის მოკლევადიანი არა ჰქონდა.

ერთი მისი შილი უნიჭიერესი საბა კლდიაშვილი—ოღრესი უნივერსიტეტის პრივატ-დოცენტი უკანასკნელ რევოლუციის დროს ხელიდანგანება მოჰკლეს და მეორე ნიჭიერი მომღერალი მარიამ ჭეჭელაძის უღრმოდ გარდაცვალება იმის შესახებ...

კ. მესხი.

ჩვენი ზედისწერა.

ვინ არ იცის, რომ ქართველი თავდა-აზნაური ბედოვლობით, რომ მას უშვარს ზედმეტი ეალის აღება? ამისათვის ვინ იცის, რამდენჯერ ავირავებს თავის მამულს და როგორ სულ ტყუილად უბრალოდ უგდებს სხვას ხელში მამაშვილს, ქონებას...! მაგრამ, რომ მთელი თავდა-აზნაურობის იურიდიული ერთეული იქნება და ამ თვისებით გამსჭვალული, ამას, ვგონებ, ბევრი ვერ წარმოიდგენდა... რაც უნდა იყოს ამგვარ ერთეულის სა-თავიზი ხომ უნდა მოეცინენ ხოლმე უფრო გონიერი, უფრო შორსმხედრე-ლი ელენების... სამწუხაროდ თბილისის გუბერნიის თავდა-აზნაურობის დაწე-სებულების მსგავსებთან სხვა გვიმტკიცუ-ბენ.

როგორც მკითხველებმა უწყიან, ამ წლის, 6 აპრილს დავით გურამიშვილმა ისეთი პირობა დაუდო რუსეთ-აზიის ბანკს რომლის ძალით წელსვე 1 ნოემბრისათვის ან გაის 1 თებერვლისათვის თავდა-აზნაურობამ უნდა შეიძინოს კახეთის რაიონის გზის საზოგადოების აქციები 400,000 მანეთის უკვე შეძენილის გარ-კა კიდევ 550,000 მანეთისა. ამ უკანას-კნელ აქციების შესაძენად სხვა საშუა-ლება ვერა მოუწახვიათ რა უკეთესი და სურთ გადავირთვიან ხელ-ახლა ქარვის-ლა სასახლის ქუჩაზე, ეს საკითხი გუშინ-დელ კრებაზე უნდა გადაწყდარიყო. ჩვენ არ ვიცით ჯერ როგორ შეხედეს იქ ამ საკითხს, მაგრამ ჩვენ თვით ამ საკითხის აღძვრაც პირდაპირ დანაშაუ-ლოვად მიგვაჩნია.

თუმცა მკითხველებს ეხსოვებათ ის სამართლიანი გულისწყრომა, რომელიც ამ რამდენიმე თვის წინაშე გამოხატა „თემის“ ერთმა თანამშრომელთაგანმა, როდესაც ზოგიერთებმა მოიწადინეს ქარ-თულ გიმნაზიის შენობის და აღდგინა გაყვდა. საერთო აღწერათაში ის ზომა-დის მივიდა, რომ გაყვდის მთითავეგან თვითვე უარსყვეს თავიანთი განზრახვა.

ახლა ისეთივე ამბავი განმეორდა. ვინ არ იცის, რომ ქარვასლა იმდენს შე-მოსავლსაც ვერ იძლევა, რომ ახლან-დელ ვალის 500,000 მან. გასტუმრებას ეყოს. თუ კიდევ სიტუირებას ეს მხოლოდ დოქტორის სადგურის მეოხებით, რო-მელიც დღეს თუ არსებობს, ხელო შეი-ძლება გაქრეს, რადგანაც ძალიან მალე თვით ქალაქი იკისრებს ელექტრონის განათებას ამ რაიონში.

ახლა სურთ ამ ქარვასლას წინააღ-დის გარდა კიდევ 700,000 მანეთის ეალი დაადონ, წლიური გარდასახადი კი უნდა იხადონ საიდგურ-მაჟულა ბან-კის ყოველ-წლიურ მოგებიდან, რომელ-საც ანაწილებს თავდა-აზნაურობა. ჯერ ერთი რომ ვერავინ დავაგრძელებს, რომ ამ მოგების განაწილება მუდამ თავდა-აზნაურობის ხელში იქნება და რომ ამ უფლებას ხელ-ახლა არ დაიბრუნებს თვით ბანკის რწმუნებულთა კრება. მეტიც, იმ-ნა შესაძლებელია ვალის მიმატება იმ-მაჟულა, რომელიც ამ ვალის გასაბა-თილებელ შემოსავალს არ იძლევა?

განა ეს გარემოება არ ამტკიცებს, რომ ძალიან ადვილად შესაძლებელი შეიქნება, რომ ქარვასლა ხელიდან გა-მოეცალოს ქართველ ხალხს? განზრა-ხის მომხრეები გვეუბნებიან, ღაც გურა-მიშვილმა ისეთი პირობა დაუდო რუ-სეთ-აზიის ბანკს, რომ ხსნა არასადა გვა-ქვსო, მაგრამ მიწვეულ იურისტების კო-

მისიამ ხომ გამოსთქვა უკვე აზრი, რომ ეს პირობა უკანონო ვექილობის ძალით არის შეკრული, მაშ რას ეშინიათ? მეტი უბედურება კიდევ ამაში მდგო-არებას, რომ 550,000 მანეთის აქცი-ების შემდგომი ვერ გახდება თავდა-აზნა-ურობა კახ. რაიონის გზის სრულ პატრო-ნად, რადგანაც იმავე იურისტების გამო-რკვევით ბანკს კიდევ შეუძლია გამოისცეს დამატებითი აქციები თავდა-აზნაურობის ნება დაუბრუნებლად. მაშასადამე თავ-და-აზნაურობა აქციების უმეტესობის მფლობელი ვერ გახდება.

ასე ადვილად ექცევა თავდა-აზნაურო-ბის დაბრუნებულთა ორგანო იმ ქონე-ბას, რომელიც მართო თავისად მისაწია. ავიწყდება, რომ ამ ქონებას, როგორც საკუთრებას, ისე უუბრებს მთელი ქარ-თველი ხალხი, ახალი ეალის აღება შე-საძლებელი რომ ყოფილიყო, ეს ფული უნდა მოხმარებოდა თვით ქარვასლის გადაკეთებას, თორემ ეს შენობა თან-დათან ძველდება და დასამლაფიც არ არის, მისი შემოსავალი თანდათან კლე-ბულობს.

ამისთანა სახიფათო გზას დაადგნენ თავ-და-აზნაურობის დაწესებულების მსგე-ვურები, რომელთაც პირად ვინ და თავ-მოყვარეობას ანაცვალეს. საზოგადო. სა-მე.

როგორ ერთხელ მაინც ვერ მოიწვი-ეს საგანგებო კრება, რომ მას განხილია მათი განზრახვანი და დაედსტურებინა, თუ დასატურებელი იყო.

ნათუი ხმა ახლაც არსად მიგვიწვდება, რომ შევაჩეროთ გადმოხეულ განზრა-ხის სისრულეში მოყვანა?...

—ძე.

უკანასკნელი ნატვრა

✓ სანამ მესხა წვერ-ულვაში გულიც მქონდა საგულესა, ბედმა ხორცი ეკლით მხვლიტა, სულს ნაღველი გაუღეს!

დღეს, როდესაც გული გატყდა და თმა იშკო ქარიშთა, ნულა მოვა ბედი ტყუილად სიცილით და ნაღრითა!...

მის გულს ვეღარ გაამთილებს ია-ვარდის კონცხითა, ვინც სრულიად ურწმუნოა გრძნობითა და გონებითა!

ის დანაშთენ სიკაცსლვში არ ნატრობს მეტს აღარასა, რომ სამშობლოს მტრის სისხლითა იღებოდეს კლარასა!...

1881.

აქაი.

მეგდრების სიცილი.

ციე საფლავებში უძრავად ეწყვიართ, ჩვენს მუდრობებს ვერა-რა არღვეს, ხან მზე დაგნათის, ხან ბადრი მთვარე, ხან ბნელი ღამე შავ ზეწარს გვაგვებს, ხან თავს გვევლებს თეთრი პეშლა, ხან გულ-ღვიძლს გვიღრღნის გველი სი-სინით.

მაგრამ ყველა ეს ჩვენთვის ერთია... მხოლოდ ვიცინით, მხოლოდ ვიცინით.

II.

სასაფლაოსთვის სულ ერთი არის დიდი, პატარა, სულელი, ბძენი... ვიცით, ბოლოს მას მწვედა ყველა და ამხანაგი გახდება ჩვენი. და როცა ვინმე დიდებს ეძებს, ვერ ძდება ფულით, ვერ ძდება ჩინით, უნდა რომ გახდეს ქვეყნის მკაცრული... ჩვენ კი ვიცინით, მხოლოდ ვიცინით.

III.

ხშირად, როდესაც ჩამავალი მზე უკანასკნელ სხივთ მიმოგვფენს გულზე, — აქ ფიცსა სდებენ შეყვარებულნი სამარადისო ტბილ სიყვარულზე. ხელო რა იქნება არ კითხულობენ, მიდი-მოდიან ლაღად ღლინით, ჩვენ კი კურს ვუდებთ სულ განაბულნი... მხოლოდ ვიცინით, მხოლოდ ვიცინით.

IV.

მხოლოდ ჩვენ ვიცით, რომ სასაფლაო სიკვდილ-სიკაცსლის კერა, კერა, მგერად ცოცხლებმა ეს არ იციან, მაგრამ ცოცხლებს კარგა ხანს, გვეჭირა. და როცა ვინმე დიდი სწავლული, გატაცებული კვლევის კინით, სხვაგან დაიქნება ამ კითხვის ახსნას... ჩვენ სულ ვიცინით, მხოლოდ ვიცინით.

გ. რუხაძე.

შოთა რუსთაველის ძეგლის აგების საქმე.

არ შემოძლია არ აღენიშნო ის აღ-ფრთოვანებული სიხარული, რომელიც განიცადა ჩვენი მშენებლობა-მშენებლის გენიოს რუსთაველის ძეგლის აგების სა-კიანის აღძვრის გამო. მან თავისი დი-ალი ნიჭით და მალღი აზრებით მხო-ფლოი ისტორიაში მოუხვევა სახელი ჩვენს მრავალ ტანჯულ ქვეყანას და სა-უყუესო ნაყოფი მისცა კაცობრიობას. ყოველი ქართველი ზნეობრივად მოვ-ლეა ასეთ საქმეს ხელი. შეუწყოს, მეც განაგრძელო ვერ, რომ ისეთი სასარგებლო და საამაყო საქმის მოწყობას შეუდგენ ჩვენში.

ქეთიშის ქართ. ვაჟს. მამავე დიდიო გაცირნიე.

არა მგონია ჩვენს სამშობლოში აღ-მოჩნდეს ისეთი ქართველი, რომელმაც უუყრადღებოდ დასტოვოს აგების ტყე-

ლისნა* შექმნილის 700 წლის დღე-სასწაული და მისი ძეგლის აგება.

მე და ჩემი ოჯახი აღფრთოვანებით ვვხვდებით ოდესღაც სტუდენტების და მუშების მოწოდებას, რომელთაც თავი ანთი წვლილი უკვე გამოუგზავნიან.

ჩვენ ვაღვლელად ვრაცხთ ჩვენ თავს მონაწილეობა მივიღოთ შეძლებისა და გვარად ამ საქმეში, ამიტომ გაახლებთ მკირედ ნაწილს და გთხოვთ შეიტანოთ იმ საღიაროში, რომელშიაც უნდა მო-გროვდეს ჩვენი სულმწიანის ძეგლის ასა-გებად გაღებული შეწირულება.

შესწირეს: 1) ს. ბერია—3 მან., 2) მარიამ წერეთლის ასულმა—1 მან., 3) ოლა წერეთლის ასულმა—1 მან., 4) შოთა ბერია—50 კპ.

ს. ბერია.

სად. აგვად.

არც ძეგლის კურთხევა იყო საზეიმოდ მოწყობილი. დეპუტაციები ძალიან ცო-ტა იყო. ჩვენის აზრით წერა-კითხვის სა-ზოგადოება უნდა ცდილობდეს წინადაწინედ მოეწვია სათათბიროდ ჩვენი საზოგადო დაწესებულებათა წარმომადგენელი და საერთო ძალ-ღონით შეემუშავებინათ დღესასწაულის საზეიმო გეგმა.

ოქტის სასამართლომ განიხილა „თბი-ლისის ლიტერატურის“ რედაქტორის ა. კი-შინიშვილის და მის თანამშრომლის ი. ფრანკის საქმე, რომელთაც პარალ-ელბოდად ლიტისგმობა. ბარდების სა-ფუძვლად ჰქონდა დადებული სტენოგ-რაფიზმი და მკერდილი წმ. თამარ-მეფის შესახებ დაწერილი წერილი. სასამართ-ლომ ორივე ბარდებზელი გამართლა.

„გრაფიკონის“ საზოგადოების მ.ღა-ზის თბილისში ამ დღებში მოუყა ფი-რფიტები, რომელზედაც აღმუშავდა აკაის ნალაპარაკები.

ხმა რომ მეფისმთავრობამ საქიროდ დაინახა პოლიტენიკუმის შენობის აღ-გობის საკითხი გარდასაწყვეტად მინად განსაკუთრებულს უწყებათა შორის სა-თათბიროსა გამართლდა. ამ კომისიის წე-ვების გვარებს ამ მოკლე ხანში გამოა-ქვეყნებენ.

საგნოგრაფიო და საისტორიო სა-ზოგადოების გამგეობას გადაუწყვეტია აგების-საკონსტრუქციის განიკეთება. გეგმის უფლებსი ხელ-წაწერების თანახმად. ტე-ქსტ დართული ექნება ვარიანტები და საპირო კომენტარები. შრომაში მონა-წილეობას მიიღებს ისტუის დიდი სტუი. მოწვეულ იქნებიან აგრეთვე საქმის მკო-დნე სპეციალისტები.

შინაგან საქმეთა სამინისტრომ გამო-კვეთა ბეჭდვითი სიტყვის შესახებ კი-ნონ-პროექტი, რომელიც საშინელ მდ-გამოკრებაში აყენებს პრესას. ამის გამო რუსეთის მრავალმა ცნობილმა ჟურნალ-გაზეთებმა პროტესტი განაცხადეს.

სახალხო სახლში ქართულ კულტურის მოყვარულმა საზოგადოებამ გამართა პოეტ-ვახტანგ ორბელიანის ხსოვნის პატივ-საცემად სალიტერატურო და სამუსიკო-ლია. ვახტანგ ორბელიანის დაბადების შემდეგ შესრულდა 100 წელიწადი, გა-რდაცვლილ შემდეგ კი 23 წ. სცენაზე დადგმული იყო პოეტის დიდი სურათი. დი-ლის დასაწყისში საზოგადოებამ ფეხზე აღგომით სცა პატივი განსვენებულ პო-ეტს. პირველად დ. კასრაძე წაიკითხა

ვახტ. ორბელიანის მოკლე ბიოგრაფია. შემდეგ ნ. სულხანიშვილის გუნდმა იმ-დერა სიმღერები. როცა გუნდმა გაათავა მღერა, კათედრაზე ავიდა ბ. კიტა აბა-შიძე, რომელმაც დასურათა პოეტის შემოქმედება. ამავე დღეზე თავის ლე-ქსები წაიკითხეს ს. აბაშელმა, ი. მკე-ლიშვილმა და ი. გრიშაშვილმა. ხოლო მს.ხიომბა ი. ივანოძე წაიკითხა თვით მეონის ლექსი „იმედი“. დასასრულ ბ. სულხანიშვილის გუნდმა ჰიმნი ივანო-პოეტის სურათის წინ. საზოგადოება, სამწუხაროდ, მთავლად არ დაესწრო.

მოსკოვში 5 მაისს დაბრუნდა რუსის ცნობილი პოეტი კონსტ. ბალმონტი. 7 წელიწადი ის ემიგრანტად ითვლებოდა. მრავალი ხალხი დაუხვდა სადგურზე ყე-ვილებით ხელში. ზოგიერთებმა სცადეს სიტყვის წარმოთქმა, მაგრამ ეანდარმეშა აუტრიალეს. დიდი ტანსაცმელი იყო და ურას ძახილი. კ. ბალმონტი კარგ გუ-ნებაზე დააყენა მოულოდნელმა დახვედ-რამ.

ღვინობისთვის პირველ ნახევარში წლე-ულს მოსკოვში დიდის აშხით იდღესას-წაულებენ ძველ გაზეთის „რუსკია ვე-დომოსტების“ 50 წლის იუბილეს.

პეტერბურგის ოლქის სასამართლომ აღკაძა წინააქი „რომანოვთა გვარე-ულობის მფეობის საშის წელიწადი“.

ბევრი გვეკითხება, დაესწრო თუ არა ილიას ძეგლის კურთხევის მისი ქვერეი ოლქა დადგო გურამიშვილის ასული. ვუბასუხებთ: საუბედუროდ პატივცემული მანდილოსანი მეტად ცუდ მდგომარეო-ბაში. საზარელმა შემთხვევამ მას გონება შეუწყია.

თბილისის საადგილ-მამულთა ბანკის შენობის აგება იჯარით გასცეს 300 ათას მანეთად.

ფოთში გარდაიცვალა დავით წულუ-კიძე, რომელიც დიდ მონაწილეობას იღებდა ჩვენს საზოგადო საქმეებში.

ილიას საღამოდან წმინდა შემოსავალი 417 მან. დარჩა.

დღეს, 13 მაისს საღამოს 9 საათზე ზუბლაშვილის სახელობის სახალხო სა-ხლში გიორგი მდგომარეშვილი წაიკითხეს რუსული ენაზე ლექსების თემაზე: „უთო-ვისუფლობა ნებისა (დემეტრიძის წიგნი)“. ამავე ლექსის მაისის უკანასკნელ რიც-ხებში მის წაიკითხავს ქართულ ენაზე გორში და ბათუმში.

კვირას, 19 მაისს სახალხო სახლში ახალგაზრდა პოეტი ბ. ვარლამ რუხაძე მართავს ფრიად საყურადღებო სალიტე-რატურო და სამუსიკო დილას. დებუ-ლომენ მონაწილეობას თითქმის ყველა ახალგაზრდა მწერლები, მასწავლებელი გრ. ნათაძე წაიკითხავს მოხსენებას სიმ-ბოლისების შესახებ.

ბუნების მეტყველთა და ექიმთა კრება თბილისში მოხდება 16 ივნისს. ამ კრე-ბისათვის ძალიან ემზადებიან.

დღეს, 13 მაისს, ქართულ თეატრში ჩვენი ენის მკვლევარი ბ. კონსტ. დოდა-შვილი მართავს სალიტერატურო სალიტე-რატურო და სამუსიკო საღამოს. თეო-რად ლოდაშვილი წაიკითხავს ლექსის ძველ მოგზაურ და სახალხის მოშორე-ბის შესახებ. იმავე საღამოს საზოგადოე-ბა მოიხსენს თუ რა სწავასხვა ხმაზე მღერით კითხულობდნენ ძველად აგეფხის ტყუასანს*. ამავე საღამოში მონაწილეო-ბას ღებულობენ: ნიკ. გრიშაშვილი, ი. გრიშაშვილი, ი. ელფეთერიძე, იოს. ბარათაშვილი და სხვ. ცნობილი ლექ-ტორი გრ. რომაქიძე წაიკითხავს თავის ახალ ნაწარმოებს—ლეგენდებს.

ამას წინააღ. ფოთში ინგლისელი ელმს მ. პავლინის თავს დაესხნენ ყაზალები. მძებმა პავლინებმა მთი წინააღმდეგობა გაუწიეს და ორივე დასხმულთაგანი რე-ვოლუტრით დასწირეს, რის შემდეგ ყაზა-ლები გაიქცნენ. ერთი ავაზაშვიანის მა-ლე იპოვეს მკვდარი, ხოლო მეორე გა-დასწრდა დასავლეთ გურიის სოფლებში. იქ უნახავთ პავლინის მიერ დატოვილი ყაზიბი ტეტერები. ამ საქმის გამო პო-ლიციას შეუპყრია ვილაც ვასაძე და კვანტარაძე. პოლიცია დემებს აგრე-ვთ მოკლულ ყაზალების მამის მიკაბაძის, რომელიც თავდასხმამდე ფოთში იყო და შემდეგ კი სადაც მიიშალა.

გურიიში 6 მაისს, საზოგადო მკვლე-ლობა მოხდა, ნატანგბოდან 6 ევრისის

მანძილზე, ზღვის პირად კარავში წალ-დით მოკლეს ილირიონ ნადირაძე ორი პატარა შვილით. ავაზას ილირიონის-თვის წალი დაუქრეს კისერში. ექვსი წლის გოგოს, რომელსაც მაისს მკლავზე სძინებია. კრილობა კისერში აქვს, ბავ-ში ლოგინიდან გადმოვარდნილა, ცეც-ხლში ჩავარდნილა და ნახევრად დაშვა-რა. კარავის კარზემდე მოუვლოვით ნა-დირაძის 12 წ. ვაჟი.

სოფელმა მკვლელები აღმოაჩინა; ესე-ნი არიან: თოძიძე, ქაჩარავა და თავაძე.

სიმღერის დასაწყისი...

ის ყველზე უკეთესია; ხორც-შესხმუ-ლი მშვენიერება! თვით ვალდებულო იქნება უმშვენიერეს ვერაფერს წარ-მოადგენს... ის მთვარის პირშია შეილია —იმის უკვდავი ღმირის განსახიერება. და ეს ყოველდ მშვენიერი არსება დღეს მე მეკუთხის, დიდი მე ამას თვით მე შეუძნება და მეცა ვგრძნობ, რომ ის მთლიან ჩემია, მარტო ჩემი.

ჩემს იღმელ ფიქრს მხოლოდ მას ვუ-ზიარებ და, როგორც ცელქსიოთ თვით ქათმა ქალის მშვენიერ ზამბას, —თავს ვეცლები, ვეალერსები.

იმის ღმირი მდინარის საოცრებთა ლიელოეს მავიწყებს და გიშის მსგე-ლი თვალები კი ცისკრის კრთოლვას...

სხარობ. ვხეივანში ჩემს ალტაცებს საზღვარი არა აქვს!.. მანდალ ხანდისხან, როდესაც წამით მათობდელ ბურუსიდან ვირკვეთი ვხედავ: შორს, იქ, ძალიან შორს წყდალში დგას ვილაც ბოროტი და ჩემს საუზრეს ხარბად, დაიქნებით შესტკერის.

დრო გამოშვებით ხელსაც უკენებს ის სათაგლი მას, თავისკენ იწვევს და რა-ღაც ახალ ცხოვრებას, უჩვეულო ვნება-თა განცდას პირდება მას.

და მეჩვენება: თითქოს ჩემი მშვენიერება ცნობის მოყვარეობით, მაღულად ათავოვდეს იმ ბოროტს და იმის ვი-ეურ ამბებს კუჩის უგდებს. ვაჩნევ რა-ღაც ახალი, დღემდის მიმინებული სურ-ვითი იღვიძებს მასში, —და იმისკენ მოა-ქანებს, მაშორებს მას...

იკვირ საზაგლად იკლანება და აკენე-სებულ გულს მარად უბერს ყოველ მხრივ სალიტეს. სული მუხუთება, თავს ბრუ მესხის...

ო, არა! არ ძალმიძს არა! იმას დაე-შორდეს...

მე მასში ვსუფევ. ჩემი „მე“ მას შეუ-ერთდა, ჩემს დასრულებულ სახეს იმის მომჯადოებელ თვალბის ციალში ვამ-ჩნევ, ის—მე ვარ... და განა ჩემს სულის სახეს ვისმეს დავუთმობ, გათავლებინებ?!

მაშინ ხომ არაბად ვიქცი, უსულ-გულა არსებად, ფუტუროდ!...

ვფიცავ პირველ სიცილს ჩემი ყრბო-ბისა, რომ მას არავის დავუთმობ, არა! ის ჩემი უნდა იყოს მარად ემსხ. მისი „შეესტებს მე“.

უღონობო, სასტიკ ვნების ღმერთად გარდავიქნები და გამოა სვლას ხელო დავიკერ. მარადისობა დავიმორჩილებ.

ელვის პასრ ნატებს მავილიდ ვინმარ და დაშკრულ გულმკერდს შეუბრალებ-ლად გაუვობ ჩემს სულიკოს.

საგანთილოდ ლავგარდს მოვაროვებ, შეგუქმშავ-გამოთვლი გამსკვირვდე, ეთე-რეთი მსხუტე კუბის და შოე იმის ბოროლ ცეცდარს ჩავსევნებ.

გულსა და ყელს ჩემს ცრემლების მივივით მოვრთავ და ჩემვე საყუთარ ცეცხლით აღვუწვთ მას განუქრებელ ათასწორიან კანდელს.

ცხოვრების გარდა მოვკრებ ძვირფას, ახალ სხეებს და სმენის დამატკობელ, დაუსრულებელ საგლობელს შევთხზავ მის საქტე-სადღებლად...

იკვებს საშარდისოდ დაავაზობა... ის ამ დღიდან ჩემი, მხოლოდ ჩემი, იქნება იმიტომ, რომ მას ვერასოდეს ვერ იმი-ლავს იმის წარმატაცს ღმირის. სხვისთვის ის არაბად გარდაიქცევა!

ის ბოროტი ეხლა უსიამოვნოდ აიწყეს ცხვირს და ზოლით მიბრუნდება...

ილია რუხაძე.

*) ჩვენს გაზეთს მაშინ მრავალი პროტესტი მოუვიდა სხვადასხვა პირებისგან, მაგრამ აღარ დაბრუნდნენ, რადგანაც მინაინ უკვე იყო მიღ-წეული.

რედ.

რედ.

